یادداشت

ایمان عالمی
مربی تیم فوتبال پیکان

امید را تنها نگذارید

همزمانی مسابقات تنها چالش این دوره نیست. چندین دوره است که هر زمان تیم امید یا تیم ملی مسابقه‌ای در پیش دارد، دردسر تداخل بازی‌ها و بحث ندادن بازیکنان باشگاه‌ها به تیم ملی یا تیم امید مطرح می‌شود. حالا تیم امید نیز با همین چالش مواجه شده است.

لیگ برتر این فصل جوان‌تر شده و بسیاری از تیم‌ها به بازیکنان جوان فرصت بازی داده‌اند؛ بازیکنانی که آنها نیز با نمایش‌های خوب خود نشان داده‌اند شایستگی حضور در سطح بالاتر را دارند. حق مسلم تیم امید برای حضور در بازی‌های آسیایی ناگویا، استفاده از همین بازیکنان جوان و مستعد تیم‌های لیگ برتری است. البته دو تیم استقلال و تراکتور نیز مسابقات لیگ نخبگان آسیا را پیش رو دارند و طبیعی است که ترجیح بدهند بازیکنان خود را در اختیار داشته باشند، اما در چنین شرایطی نباید دست سرمربی تیم امید خالی بماند.

اگر بازیکنان مورد نیاز در اختیار تیم امید نباشند، سرمربی نه می‌تواند تیمش را در یک اردوی جدی تمرین دهد و نه قادر خواهد بود در بازی‌های تدارکاتی، بازیکنان را به آمادگی لازم برساند. در واقع، باشگاه‌ها با ندادن بازیکن به تیم امید، در صورت ناکامی این تیم در بازی‌های آسیایی ناگویا، راه بهانه‌تراشی را برای سرمربی باز می‌کنند. بنابراین بهتر است پیش از آغاز مسابقات، این موضوع با تعامل و برنامه‌ریزی مناسب حل شود.

ولی این چالش نیز با تعامل میان باشگاه‌ها و تیم امید و با یک برنامه‌ریزی کارشناسی قابل حل است. می‌توان به شکلی برنامه‌ریزی کرد که نه تیم امید لطمه بخورد و نه باشگاه‌ها متضرر شوند. باید شرایطی فراهم شود که تیم امید با بهترین نفرات ممکن راهی بازی‌های آسیایی شود و در عین حال، باشگاه‌ها نیز بتوانند برنامه‌های خود را پیش ببرند.

فوتبال ایران حدود ۵۰ سال است که حسرت رفتن روی سکوی آسیا را دارد. از طرفی، دادن قول قهرمانی در بازی‌های آسیایی کار ساده‌ای نیست و هیچ‌کس نمی‌تواند نتیجه یک تورنمنت را از پیش تضمین کند، اما بدون شک تیم امید با در اختیار داشتن بازیکنان جوان، باانگیزه و مستعد، می‌تواند طلسم این حسرت را بشکند و اعتبار را به فوتبال ایران برگرداند.

هرچند نبود بازیکنان جوان استقلال و تراکتور، کار تیم امید را در بازی‌های آسیایی سخت‌تر می‌کند، اما این تیم پتانسیل آن را دارد که در دور مقدماتی از سد سه تیم امارات، چین و کره شمالی عبور کند. بنابراین نباید از همین حالا با محدود کردن دست سرمربی، کار را برای تیم امید دشوارتر کرد.

اگر باشگاهی مانند استقلال به دلیل بسته بودن پنجره نقل‌وانتقالاتی نتوانسته است بازیکن جدیدی به ترکیب خود اضافه کند، این موضوع نباید مانعی برای حضور بازیکنان جوان و مستعد این تیم در تیم امید باشد. اتفاقاً بازی در تیم امید می‌تواند فرصت بسیار خوبی برای تجربه‌اندوزی بازیکنان جوان باشد و نباید این فرصت را از آنها گرفت.

حتی نگرانی از بابت احتمال مصدومیت نیز نمی‌تواند توجیه مناسبی برای ممنوعیت حضور بازیکنان جوان باشگاه‌ها در تیم امید باشد. بازیکن جوان برای پیشرفت به تجربه بازی در مسابقات مهم نیاز دارد و حضور در بازی‌های آسیایی می‌تواند یکی از بهترین فرصت‌ها برای رشد و کسب تجربه او باشد.

باید به جای ایجاد محدودیت و سنگ‌اندازی، میان باشگاه‌ها و تیم امید تعامل ایجاد شود. هدف همه ما باید موفقیت فوتبال ایران باشد. تیم امید برای شکستن طلسم ۵۰ ساله به بهترین شرایط و بهترین بازیکنان جوان نیاز دارد؛ بنابراین دست سرمربی امید نباید خالی بماند.

سوژه

مسیر تیم امید ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا؛

سه گام تا صعود

گروه ورزشی/ تیم فوتبال امید ایران در بازی‌های آسیایی آچی-ناگویا ۲۰۲۶، کار خود را در گروه B و در میان سه رقیب آسیایی، امارات، چین و کره‌شمالی آغاز خواهد کرد؛ گروهی که می‌تواند یکی از رقابت‌های نزدیک و فشرده این دوره از بازی‌ها را رقم بزند. شاگردان کادر فنی تیم امید برای رسیدن به مرحله حذفی، سه دیدار حساس پیش‌رو دارند و هر امتیاز می‌تواند در سرنوشت نهایی آنها نقشی تعیین‌کننده داشته باشد.

نخستین آزمون ایران ۱۶ سپتامبر ۲۰۲۶ (۲۵ شهریور ۱۴۰۵) برابر امارات خواهد بود. این مسابقه از ساعت ۱۴ به وقت محلی در ورزشگاه WAVE KARIYA برگزار می‌شود. شروع موفق در این رقابت‌ها می‌تواند اهمیت زیادی برای تیم امید داشته باشد؛ چراکه کسب سه امتیاز در بازی اول، علاوه بر افزایش شانس صعود، شرایط روحی مناسبی برای ادامه مسابقات ایجاد خواهد کرد.

چهار روز بعد، ایران در دومین دیدار مرحله گروهی، ۲۰ سپتامبر (۲۹ شهریور) به مصاف چین می‌رود. این مسابقه نیز از ساعت ۱۴ به وقت محلی در ورزشگاه WAVE KARIYA برگزار خواهد شد. چین یکی از تیم‌های باسابقه فوتبال آسیاست و رویارویی با این تیم می‌تواند جدی‌ترین آزمون ایران در مرحله گروهی باشد. نتیجه این دیدار، بویژه در صورت کسب امتیاز از بازی اول، نقش مهمی در تعیین جایگاه ایران در جدول خواهد داشت.

تیم امید ایران در آخرین بازی مرحله گروهی، ۲۳ سپتامبر (اول مهر) مقابل کره‌شمالی قرار می‌گیرد. این دیدار از ساعت ۱۴:۳۰ به وقت محلی در همان ورزشگاه برگزار می‌شود؛ مسابقه‌ای که با توجه به نتایج دو دیدار قبلی می‌تواند به دیدار سرنوشت‌ساز گروه تبدیل شود.

ایران برای عبور از مرحله گروهی، باید در یکی از دو رتبه بالای جدول گروه قرار بگیرد. در صورت صعود، رقابت‌ها وارد مرحله حذفی خواهد شد و از ۲۶ سپتامبر، تیم‌های راه‌یافته برای رسیدن به جمع چهار تیم برتر به میدان می‌روند.

در ادامه، مرحله نیمه‌نهایی در ۳۰ سپتامبر برگزار می‌شود و در صورت تداوم موفقیت، تیم امید ایران در ۳ اکتبر برای کسب مدال طلا یا برنز به میدان خواهد رفت.

بازی‌های تیم ایران در مرحله گروهی هر یک می‌تواند بخشی از پازل صعود را تکمیل کند. هدف نهایی اما روشن است؛ عبور از مرحله گروهی، حضور در جمع مدعیان و تلاش برای بازگشت به ایران با یک مدال ارزشمند از بازی‌های آسیایی.

«ایران» چالش‌های تیم فوتبال امید در مسیر بازی‌های آسیایی ناگویا را بررسی می‌کند

مدال طلا؛ رویایی سخت اما یافتنی

سینا حسینی/ فوتبال ایران از حدود ۱۰ روز دیگر در نوزدهمین دوره بازی‌های آسیایی ناگویا برای مدالی تلاش می‌کند که سال‌هاست از ویترین فوتبال کشور دور مانده است؛ مدال طلایی که زمانی سهم ثابت ایران بود، اما در سال‌های اخیر به رویایی دور از دسترس تبدیل شده است. ایران چهار بار قهرمان فوتبال بازی‌های آسیایی شده است؛ تهران ۱۹۷۴، پکن ۱۹۹۰، بانکوک ۱۹۹۸ و پوسان ۲۰۰۲. با این حال، پس از آخرین قهرمانی در سال ۲۰۰۲، روند موفقیت‌ها متوقف شد. ایران در دوحه ۲۰۰۶ سوم شد، در گوانگ‌ژو ۲۰۱۰ به مقام چهارم رسید و پس از آن در عمل از جمع مدعیان اصلی فاصله گرفت.

اکنون تیم امید ایران با هدایت حسین عبدی راهی ناگویا می‌شود تا شاید این روند را تغییر دهد. هدف روشن است، اما مسیر رسیدن به آن ساده نیست. کیفیت بازیکنان و عملکرد کادر فنی اهمیت دارد، اما بخشی از سرنوشت تیم به عواملی خارج از زمین مربوط می‌شود؛ عواملی که بیش از هر چیز، ضعف برنامه‌ریزی و نبود هماهنگی میان بخش‌های مختلف فوتبال ایران را نشان می‌دهد.

تیم زیر ۲۳ سال فوتبال ایران در سه دوره گذشته بازی‌های آسیایی نه‌تنها به مدال طلا نرسیده، بلکه زودتر از انتظار از رقابت‌ها کنار رفته است. این کارنامه را نمی‌توان صرفاً حاصل اتفاقات و حوادث فوتبالی دانست و باید آن را یکی از نشانه‌های عقبگرد فوتبال پایه و تیم امید تلقی کرد. به همین دلیل، ناگویا می‌تواند فرصتی ایده‌آل برای جبران باشد؛ هرچند مسیر رسیدن به این هدف، موانع جدی دارد.

یکی از چالش‌های جدی در این مسیر دشوار، قرعه ایران است که نمی‌توان آن را آسان توصیف کرد. ایران باید با چین، امارات و کره‌شمالی روبه‌رو شود؛ سه تیمی که نمی‌توان آنها را حریفانی ساده دانست. چین ساختاری منظم و سرمایه‌گذاری قابل توجهی در فوتبال پایه دارد، امارات برنامه مشخصی را دنبال کرده و کره‌شمالی نیز تیمی سختکوش، فیزیکی و غیرقابل پیش‌بینی است. بنابراین ایران برای صعود باید از همان مسابقه اول، شخصیت یک مدعی را نشان دهد.

در چنین شرایطی، طبیعی است که بحث در اختیار داشتن بهترین بازیکنان جوان شاغل در لیگ برتر اهمیت بیشتری پیدا کند. عبدی نیز از مدت‌ها قبل بر این موضوع تأکید کرده است؛ مطالبه‌ای که از نظر فنی منطقی به نظر می‌رسد. ولی فوتبال حرفه‌ای تنها به منافع تیم ملی محدود نمی‌شود. همین بازیکنان بخش مهمی از برنامه فنی باشگاه‌های خود هستند و لیگ برتر نیز فشرده دنبال می‌شود. باشگاه‌ها نیز برای موفقیت در رقابت‌های داخلی و آسیایی به بازیکنان خود نیاز دارند.

این تعارض منافع درباره استقلال و تراکتور جدی‌تر است. هر دو باشگاه نماینده ایران در لیگ نخبگان آسیا هستند و مسابقات مهمی پیش رو دارند. استقلال علاوه بر این، با بسته بودن پنجره نقل‌وانتقالاتی‌اش از سوی فیفا با محدودیت مضاعفی مواجه است و کاملاً منطقی است سهراب بختیاری‌زاده به‌راحتی بازیکنان جوان و مستعد خود را در اختیار تیم امید قرار ندهد و نسبت به حفظ بازیکنانش حساس باشد. تراکتور نیز در آستانه مسابقات آسیایی نمی‌تواند بدون توجه به منافع فنی خود، بازیکنان کلیدی‌اش را در اختیار تیم امید قرار دهد.

بنابراین، مخالفت این باشگاه‌ها با آزاد کردن بازیکنان را نمی‌توان بی‌توجهی به منافع ملی دانست. در نتیجه، به جای قرار دادن باشگاه‌ها مقابل تیم امید، باید ریشه این تعارض را در جای دیگری جست‌وجو کرد. کارشناسان و صاحب‌نظران بر این باورند که مشکل بزرگ و عامل اصلی شکل‌گیری این وضعیت، ضعف در سیستم برنامه‌ریزی فوتبال است.

شواهد این ضعف را می‌توان در زمان بسیار کوتاهی دید که برای آماده‌سازی تیم امید در نظر گرفته شده است. با وجود تمامی مشکلات، بازیکنان تیم امید از ۲۲ شهریورماه و همزمان با پایان هفته هفتم لیگ برتر در اختیار عبدی قرار می‌گیرند؛ یعنی تنها سه روز پیش از آغاز رسمی مسابقات. سه روز برای تیمی که قرار است برای مدال طلا بجنگد، زمان بسیار محدودی است. حتی با فرض آمادگی بدنی بازیکنان، هماهنگی تاکتیکی، انتقال تفکرات سرمربی، شناخت متقابل نفرات و ساختن یک تیم منسجم به زمان نیاز دارد.

این محدودیت زمانی در شرایطی جدی‌تر می‌شود که استقلال و تراکتور همزمان درگیر لیگ نخبگان هستند. این دو تیم در ۲۳ شهریورماه مقابل شباب الاهلی و السد قرار می‌گیرند. طبیعی است که باشگاه‌ها پیش از چنین مسابقات مهمی تمایل نداشته باشند بازیکنان کلیدی خود را در اختیار تیم امید قرار دهند. در نتیجه، ممکن است بخشی از نفرات اصلی با تأخیر به اردو اضافه شوند و همان فرصت کوتاه آماده‌سازی نیز با ترکیبی ناقص سپری شود.

در چنین شرایطی نمی‌توان از باشگاه‌ها خواست تمام هزینه‌های این ناهماهنگی را پرداخت کنند. در اختیار گذاشتن بازیکن فقط یک موضوع اداری نیست؛ باشگاه نسبت به بازیکن خود تعهدات ورزشی و مالی دارد و نسبت به احتمال مصدومیت او حساس است. اگر بازیکنی در بازی‌های آسیایی مصدوم شود و چند هفته از میادین دور بماند، چه کسی پاسخگوی تبعات فنی و احتمالی مالی آن خواهد بود؟

از سوی دیگر، در برابر این هزینه قطعی چه تضمینی برای دستاورد نهایی وجود دارد؟ آیا حضور تمام بازیکنان مورد نظر عبدی، قهرمانی ایران را تضمین می‌کند؟ حتی بهترین بازیکنان و بهترین برنامه آماده‌سازی نیز قهرمانی را قطعی نمی‌کنند؛ یک اشتباه، اتفاق فوتبالی یا مصدومیت بازیکن کلیدی می‌تواند سرنوشت تیم را تغییر دهد.

براین اساس، آنچه امروز به شکل اختلاف میان تیم امید و باشگاه‌ها دیده می‌شود، بیش از آنکه یک اختلاف ورزشی باشد، نتیجه ضعف مدیریتی و برنامه‌ریزی است. وقتی هماهنگی از ماه‌ها قبل انجام نشود، طبیعی است که در روزهای پایانی هر طرف برای دفاع از منافع خود تلاش کند. قرار دادن استقلال و تراکتور در جایگاه متهم نیز مشکل را حل نمی‌کند. تیم امید حق دارد بهترین بازیکنان رده سنی خود را در اختیار داشته باشد و باشگاه‌ها نیز حق دارند نسبت به منافع ورزشی خود حساس باشند. وظیفه مدیریت فوتبال، ایجاد تعادل میان این دو است.

اگر فوتبال ایران می‌خواهد به روزهای پرافتخار گذشته بازگردد، باید از چرخه «برنامه‌ریزی در دقیقه نود» خارج شود. مسأله امروز نه استقلال و تراکتور است و نه حسین عبدی؛ مسأله، ساختاری است که اجازه داده تیمی با هدف کسب طلای بازی‌های آسیایی تنها سه روز وقت برای آماده‌سازی در اختیار داشته باشد و بخشی از بازیکنان اصلی خود را نیز با تأخیر تحویل بگیرد.

طلای ناگویا همچنان هدفی دست‌یافتنی است، اما اگر این مدال واقعاً اهمیت دارد، باید پذیرفت که قهرمانی از روز مسابقه آغاز نمی‌شود؛ قهرمانی از روزی آغاز می‌شود که برای آن برنامه‌ریزی می‌کنیم.

> طلای ناگویا همچنان هدفی دست‌یافتنی است، اما اگر این مدال واقعاً اهمیت دارد، باید پذیرفت که قهرمانی از روز مسابقه آغاز نمی‌شود؛ قهرمانی از روزی آغاز می‌شود که برای آن برنامه‌ریزی می‌کنیم

ابراهیم قاسمپور، کارشناس فوتبال در گفت‌وگو با «ایران»:

برنامه‌ریزی، چالش تیم امید را حل می‌کند

عکس: فدراسیون فوتبال

مهری رنجبر/ همزمانی لیگ نخبگان آسیا و بازی‌های آسیایی ناگویا، چالش جدیدی را برای فوتبال ایران رقم زده است. رقابت‌های تیم فوتبال امید ۱۰ روز دیگر آغاز می‌شود و درست سه روز پیش از آن نیز دو تیم استقلال و تراکتور باید در لیگ نخبگان آسیا به میدان بروند. همزمانی این دو تورنمنت مهم، چالش جدیدی را برای فوتبال ایران ایجاد کرده است؛ چراکه تیم امید، طبق وعده فدراسیون برای قهرمانی در بازی‌های آسیایی، بازیکنان امید استقلال و تراکتور را می‌خواهد، اما این دو باشگاه به دلیل حضور در لیگ نخبگان، تمایلی به در اختیار گذاشتن بازیکنان خود برای تیم امید ندارند.

ابراهیم قاسمپور، کارشناس فوتبال، در گفت‌وگو با «ایران» این چالش را موضوع جدیدی نمی‌داند، اما معتقد است فوتبال ایران باید همان مسیری را طی کند که فوتبال دنیا رفته است: «این مشکل امروز نیست و سالیان سال است که فوتبال ایران با آن دست‌وپنجه نرم می‌کند. این قضیه فقط در ایران نیست و باید ببینند در این شرایط، دنیا با چه راهکاری این چالش را پشت سر می‌گذارد، ما هم همان راه را برویم. عبور از این چالش جز با برنامه‌ریزی ممکن نیست.»

او در ادامه توضیح داد: «متأسفانه آقایان در ایران برای همزمانی مسابقات تیم‌های رده پایه با تیم ملی و حتی باشگاه‌ها، هیچ راهکاری پیدا نکرده‌اند. شاید هم تیم‌های باشگاهی و هم تیم امید، حق داشته باشند بازیکنان خود را بخواهند. اما اول باید دید بازیکنانی که تیم امید می‌خواهد، در تیم‌های خود ثابت و تأثیرگذار هستند یا مثل تیم ملی قرار است فقط روی نیمکت باشند. اما تیم امید منافع ملی را دنبال می‌کند و مربی حق خود می‌داند که از بازیکنان تیم‌ها استفاده کند. تیم‌های باشگاهی هم چون برای بازیکن هزینه می‌کنند، حضور آن بازیکنان در ترکیب را حق خود می‌دانند. باید دید ترازو به کدام سمت سنگینی می‌کند. اگر بازیکنان، شاخص و ثابت باشگاه خود هستند، طبیعی است که باشگاه اجازه ندهد. البته بعید می‌دانم دو باشگاه هم در لیگ نخبگان نتیجه‌ای عایدشان شود؛ درست مثل سال‌های قبل.»

به نظر او، قول قهرمانی تیم امید در ناگویا فقط یک وعده است: «از این قول‌ها درباره تیم ملی در جام جهانی هم دادند که از دور مقدماتی صعود می‌کند، اما آخرش چه شد؟ فوتبال ایران ۵۰ سال است که هیچ نتیجه و درخششی نداشته است. ناکامی دنباله‌دار که نشان از ساختار معیوب فوتبال ایران دارد، عدم مدیریت و عدم دانش و توانایی مدیران فدراسیون را ثابت می‌کند. وقتی تیم ملی را به من بدهند و چیزی از من نخواهند و من هم تنها قول قهرمانی بدهم، وقتی تیمم قهرمان نشد جوابگو نباشم و هیچ کسی هم مرا ملزم به پاسخگویی نکند، معلوم است که وعده‌ها فقط در حد حرف می‌ماند و بس.»

قاسمپور معتقد است نتیجه تیم امید در بازی‌های آسیایی تنها حکم رزومه‌سازی دارد: «اصلاً بحث ارزش رقابت‌های فوتبال ناگویا مطرح نیست، بلکه بحث اعتبار است و اینکه بعضی از آقایان می‌خواهند با نتیجه آن برای خود رزومه‌سازی کنند؛ در حالی که وقتی کاری شروع می‌شود، باید نگاه به آینده فوتبال باشد، اما در ایران با رزومه‌سازی و نتیجه، به فکر منافع شخصی هستند تا منافع ملی و ساختن آینده فوتبال ایران.»

او درباره احتمال مصدومیت بازیکنان در تیم امید و ناکامی در ناگویا گفت: «هیچ چیز قابل پیش‌بینی نیست. مصدومیت جزو اتفاقات غیرقابل پیش‌بینی تیم‌هاست؛ شاید بازیکنان در تمرین تیم خود مصدوم شوند. اگر قرار به ترس از مصدومیت بازیکنان باشد که هیچ تیمی بازیکن گرانقیمت نمی‌گیرد.»

> فوتبال ایران باید همان مسیری را طی کند که فوتبال دنیا رفته است: این مشکل امروز و سالیان سال است که فوتبال ایران با آن دست‌وپنجه نرم می‌کند

حمید درخشان، کارشناس فوتبال، در گفت‌وگو با «ایران»: بازیکنان جوان در ناگویا پخته می‌شوند

گروه ورزشی/ حمید درخشان، کارشناس فوتبال، معتقد است باشگاه‌ها باید شانس حضور در بازی‌های آسیایی ناگویا را به بازیکنان جوان خود بدهند. او در گفت‌وگو با «ایران»، ناگویا را بهترین فرصت برای تجربه‌اندوزی بازیکنان جوان می‌داند: «درست است که دو تیم استقلال و تراکتور قبل از شروع رقابت‌های فوتبال بازی‌های آسیایی ناگویا باید در لیگ نخبگان بازی کنند، اما همه می‌دانند معمولاً مربیان برای بازی‌های مهم ریسک نمی‌کنند و شانس بازی به بازیکنان جوان نمی‌دهند و ترجیح آنها استفاده از بازیکنان باتجربه و خارجی است. بنابراین، وقتی بازیکنان جوان شانس بازی در لیگ نخبگان را ندارند و روی نیمکت می‌نشینند، چرا باید به آنها اجازه بازی برای تیم امید در ناگویا را ندهیم؟ در حالی که بازی در یک تورنمنت بین‌المللی، بازیکنان را پخته‌تر و باتجربه‌تر می‌کند.»

به نظر درخشان، بازی فوتبالیست‌های جوان در ناگویا به نفع باشگاه‌هاست: «حتی اگر تیم امید، برخلاف قول فدراسیون، در بازی‌های آسیایی قهرمان هم نشود، نباید از حضور بازیکنان جوان در ناگویا به‌راحتی گذشت. مگر باشگاه‌ها برای قهرمانی تضمین داده‌اند که نمی‌خواهند به تیم امید بازیکن بدهند؟ این تفکر اشتباه و مردودی است که چون تیم قهرمان نمی‌شود، بازیکن نمی‌دهیم. ولی تجربه‌اندوزی بازیکنان در میدان بین‌المللی خیلی به پیشرفت آنها کمک می‌کند و به را حتی نباید از این مسأله گذشت. آنها با بازی در تیم امید می‌توانند به باشگاه خود کمک کنند. مگر تیم ملی در جام جهانی نتیجه گرفت؟ یا دو باشگاه استقلال و تراکتور در لیگ نخبگان قهرمان می‌شوند؟ از طرفی، موفقیت تاوان دارد و حالا وقت کمک باشگاه‌ها به تیم امید است.»

این کارشناس فوتبال معتقد است باید بین باشگاه‌ها و تیم امید تعامل وجود داشته باشد: «نتیجه همه بازی‌های داخلی و خارجی در نهایت به تیم ملی برمی‌گردد. نهایت تلاش برای موفقیت و سربلندی تیم ملی است. حرف این نیست که باشگاه‌ها اولویت ندارند، اما تیم‌های پایه، امید و در نهایت تیم ملی، ویترین فوتبال ایران هستند، بنابراین باشگاه‌ها باید ارتباط و تعامل زیادی برای پیشبرد کار داشته باشند. حالا که دو تیم استقلال و تراکتور قبل از بازی‌های آسیایی در لیگ نخبگان شرکت می‌کنند، باید طوری همکاری کنند که هیچ‌کدام لطمه نخورند و استفاده‌اش را فوتبال ببرد، نه شخص خاصی. نتیجه این تلاش باید اعتبار را به فوتبال ایران برگرداند؛ چراکه فوتبال ایران سال‌هاست به دلیل برنامه‌ریزی غلط، باشگاه‌ها و تیم ملی نتیجه‌ای نگرفته و با ادامه این روند، هیچ‌وقت هم رنگ موفقیت را نمی‌بیند.»

درخشان ترس از مصدومیت بازیکنان در بازی‌های آسیایی را اشتباه می‌داند: «اگر قرار باشد به این فکر کنیم که بازیکنان با بازی در ناگویا مصدوم می‌شوند و تیم هم ناکام بماند و هیچ دستاوردی به دست نیاید، اصلاً نباید بازیکنان در باشگاه هم بازی کنند؛ چراکه ممکن است در تمرین باشگاهی یا حتی بازی لیگ مصدوم شوند. سایه مصدومیت از همه لحظات، از وقتی لباس تیم را می‌پوشد تا تمرین و بازی، روی سر بازیکن هست. با این تفکر، اصلاً بازیکن نباید تمرین و بازی کند.»